

Enamorada del bàsquet

- Juls, agafa la pilota! - em va cridar la Cèlia, la meva millor amiga. Estàvem a l'últim minut de la segona part i el partit estava a les meves mans. O encistellava, o perdiem de dos punts. Vaig agafar la pilota, i vaig mirar just al requadre on l'havia d'encertar. Nou segons. Tenia la samarreta amarrada al meu cos de la suor que desprenia. No volia fallar el meu equip però veia casi impossible encertar-la des de mig camp. Vuit segons. Sentia tot el públic cantar al meu nom com si fos un himne de la victòria, que encara no teníem. Set segons. No podia concentrar-me, sentia tots els ulls fixos en mi, i això em posava molt nerviosa. Sis segons. L'havia d'encertar, per la meva mare, per el meu equip; pels que m'estimaven. No podia fallar, el partit depenia de mi. Cinc segons. Decidida, vaig llençar la pilota amb totes les meves forces des de mig camp. La pilota va tocar el requadre, va donar una volta al cercle i finalment, va entrar. Es va sentir el xiulet final. No m'ho podia creure. Havíem guanyat! Totes les noies del meu equip van venir corrents a abraçar-me i ha felicitar-me. Jo tenia el somriure "tonto" que no me'l podia treure de la cara. Ens van portar croissants de xocolata i ens van fer fotos (vaig ignorar el color vermell intens que tenia a la cara). El meu pare em va felicitar tres-centes vegades. La veritat és que estava molt orgullosa de mi mateixa. Feia només quatre anys que feia bàsquet, i ja havia fet més de seixanta punts jo sola. Al acabar la festa vam tornar a casa amb al meu pare en cotxe. Jo tenia a la mà la medalla d'or. No oblidaré mai aquell sentiment d'aquells últims segons, d'aquest dia; d'aquesta victòria. Quan vam arribar a casa no tenia gana, em vaig estirar al llit i vaig obrir el mòbil. Trenta missatges nous. Eren del grup de bàsquet. Havien enviat un àudio amb la cançó "We are de champions". Em vaig posar a plorar. Vaig recordar el primer partit de bàsquet. La meva mare em va fer un petó al front i em va dir "vinga valenta, a jugar!". Jo tenia sis anys, i l'equipament era tres talles més grans de la que jo feia. Era la més menuda del grup i no s'havia fer més de dos passes sense que se'm caigues la pilota. Perdiem de més de setanta punts, però recordo el sentiment d'alegria, la suor de l'esforç, el pensament de l'esperança... Sempre he pensat que l'esport és per gaudir, no per anar a matxaca un equip més fluix que el teu o plorar per haver perdut el partit.

Aquella nit vaig somiar amb la mare. Crec que hem guanyar gràcies a ella. El meu pare sempre em diu que està a dins del meu cor, i que està a primera fila a tots els partits. Quan era petita la buscava a les grades, sense èxit. Ara ja sé que ho deia metafòricament, i que la mare no hi és.

L'endemà al matí em va llevar el pare.

- Marmota, és hora d'anar a l'escola! - Em va estranyar que el pare estigués de tant bon humor. Últimament està molt enfeinat i no té gaire temps per mi.

Em vaig aixecar d'un salt i em vaig preparar la motxilla. Al dilluns és el meu dia preferit. Menys les dues primeres hores, les altres tres són educació física i mates. M'encanten les mates. Sumar, restar... no entenc com els altres nens els hi costa tant... vaig esmorzar un got de suc de taronja i dues galetes de xocolata. Vaig pujar el cotxe i vam anar a l'escola. A la porta sempre m'espera la Cèlia per entrar juntes. Fins que no va tocar el timbre vam estar parlant del partit del diumenge. Les dues primeres hores van ser eternes i avorrides. Però després de l'hora del pati... mates! Em diuen la calculadora humana. Vaig molt més ràpida que la calculadora. Però aquest dia no em venia de gust les mates... i no em vaig concentrar prou. Tenia ganes de corre i fer el boig. Quan va tocar el timbre vaig ser la primera d'aixecar-me. Avui tocava bàsquet. **BÀSQUET. BÀSQUET. BÀSQUET!**

La Celià i jo vam ser les capitanes d'un l'equip i la Gina i la Mireia de l'altre. Nosaltres vam començar triant els grups. Al final van acabar uns equips força equilibrats. Quan va sonar el xiulet em vaig imaginar l'estadi on havíem jugat aquest cap de setmana. Em va donar forces. Vaig passar la pilota entre les cames, vaig diplar-ne un, vaig fer un gir i... cistella! La Cèlia em va picar de mans i tots els de l'equip em van aplaudir. Realment sóc feliç quan jugo. Hem sento lliure i sense límits, sense pors ni preocupacions. I crec que tot té una explicació. Estic enamorada del bàsquet.